

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **P. G.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 sierpnia 2024 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 12 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 282/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 30 maja 2023 r., sygn. akt VI K 183/22

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego P. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 1476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

[PGW]

UZASADNIENIE

P. G. został oskarżony o popełnienie następujących przestępstw:

1. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. (pkt III aktu oskarżenia);
2. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt IV aktu oskarżenia).

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 30 maja 2023 r., sygn. akt VI K 183/22:

1. orzekając w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt III aktu oskarżenia, uznał P. G. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. – i za to, na mocy art. 280 § 1 k.k., wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. uznał P. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia czynu, stanowiącego występki z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – i za ten czyn, na mocy art. 191 § 1 k.k., wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;
3. na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych jednostkowych kar pozbawienia wolności orzekł wobec oskarżonego P. G. karę łączną w wymiarze 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;
4. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania;
5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego P. G. na rzecz pokrzywdzonego E. J. kwotę 1500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 50 zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w pkt I wyroku;
6. rozstrzygnął w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;
7. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – po rozpoznaniu apelacji obrońcy – wyrokiem z dnia 12 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 282/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie i orzekł o kosztach procesu.

Kasację od ww. wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie wniósł obrońca P. G., zaskarżając to orzeczenie w całości.

Obrońca zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez:
 1. zaaprobowanie przez sąd drugiej instancji dokonanej przez sąd pierwszej instancji dowolnej oceny dowodu z wyjaśnień K. B. i zarazem nienależyte rozpoznanie zgłoszonego w apelacji zarzutu w tym zakresie, podczas gdy należyte rozpoznanie zarzutu apelacyjnego w przedstawionym zakresie, prowadziłyby do wniosku, że wyjaśnienia K. B. nie mogą stanowić wiarygodnego źródła dowodowego, co do przebiegu zdarzeń stanowiących przedmiot postępowania, co z kolei miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, albowiem doprowadziło do przeniesienia do zaskarżonego wyroku uchybienia popełnionego przez sąd pierwszej instancji, co z kolei skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku niesłusznie skazującego;
 2. zaaprobowanie przez sąd drugiej instancji dokonanej przez sąd pierwszej instancji dowolnej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonego i zarazem nienależyte rozpoznanie zgłoszonego w apelacji zarzutu w tym zakresie, podczas gdy należyte rozpatrzenie zarzutu apelacyjnego w przedstawionym zakresie prowadziłyby do wniosku, że zeznania pokrzywdzonego nie mogą stanowić wiarygodnego źródła dowodowego, co z kolei miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, albowiem doprowadziło do przeniesienia do zaskarżonego wyroku uchybienia popełnionego przez sąd pierwszej instancji, co z kolei skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku niesłusznie skazującego;

3. zaaprobowanie przez sąd drugiej instancji dokonanej przez sąd pierwszej instancji dowolnej oceny dowodu z wyjaśnień skazanego i zarazem nienależyte rozpoznanie zgłoszonego w apelacji zarzutu w tym zakresie, podczas gdy należyte rozpatrzenie zarzutu apelacyjnego w przedstawionym zakresie prowadziłoby do wniosku, że wyjaśnienia skazanego co do przebiegu zdarzeń są wiarygodne i powinny stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, a nadto prawidłowa ocena pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powinna prowadzić do wniosku, że brak jest wiarygodnego materiału dowodowego pozwalającego na skuteczne unicestwienie prezentowanej przez skazanego wersji zdarzeń, co z kolei miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, albowiem doprowadziło do przeniesienia do zaskarżonego wyroku uchybienia popełnionego przez sąd pierwszej instancji i co skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku niesłusznie skazującego;
4. art. 452 § 2 pkt 2 i § 3 k.p.k. poprzez:
 1. oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego oraz obrońcy o przeprowadzenie dowodu z zeznań członków rodziny pokrzywdzonego, tj. K. B. i D. B., którzy wynajmowali apartament przy ul. [...] w K., w którym zatrzymali się wraz z pokrzywdzonym, m.in. między 30 a 31 grudnia 2021 r., wnioskowanego na okoliczność ustalenia przebiegu zdarzeń, a w szczególności powrotu pokrzywdzonego do apartamentu w nocy z 30 na 31 grudnia 2021 r., jego postawy i treści zdawanych im relacji bezpośrednio po powrocie, tj. po rzekomym popełnieniu przez P. G. przypisanych mu czynów, podczas gdy dowód ten ma istotne znaczenie dla ustalenia ww. okoliczności, oceny wiarygodności depozycji pokrzywdzonego oraz skazanego, a tym samym dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie, co z kolei skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku niesłusznie skazującego;
 2. oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o sprawdzenie mandatów wystawionych przez Straż Miejską w K. skazanemu i E. L., podczas gdy dowód ten miał na celu wykazanie okoliczności dot. relacji skazanego ze

świadkiem, otrzymania wspólnie mandatu, a tym samym braku wiarygodności zeznań świadka E. L., który m.in. zaprzeczył spotkaniu ze skazanym w dniu 30 grudnia 2021 r., co z kolei ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie, co z kolei skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku niesłusznie skazującego;

3. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., *„polegające na nieprzeprowadzeniu na forum Sądu odwoławczego dowodu niesłusznie nieprzeprowadzonego z urzędu przez sąd I instancji i zarazem na nienależytym rozpoznaniu zgłoszonego w apelacji w tym zakresie zarzutu naruszenia: art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na braku przeprowadzenia dowodu z urzędu w postaci zwrócenia się do Straży Miejskiej w K. celem ustalenia, czy Oskarżony oraz świadek E. L. otrzymali w listopadzie 2021 r., w tym samym dniu i o podobnej porze, od ww. organu mandat, przy czym na obu mandatach podany został adres ww. świadka, co z kolei uwiarygodniłoby wyjaśnienia Oskarżonego w niniejszej sprawie, a odnoszące się do jego relacji z ww. świadkiem, spotkania świadka i Oskarżonego w dacie 30.12.2021 r., jak i skutkowałyby odmową wiary w odniesieniu do zeznań ww. świadka w szczególności zakresie braku spotkania z Oskarżonym w dacie 30.12.2021 r., podczas gdy dowód ten ma istotne znaczenie dla ustalenia ww. okoliczności, a tym samym szeroko rozumianej wiarygodności świadka E. L., w tym w szczególności w odniesieniu do wydarzeń stanowiących przedmiot niniejszej sprawy i jego spotkania w tym czasie ze skazanym, co z kolei skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku niesłusznie skazującego”;*
4. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., *„polegające na nieprzeprowadzeniu na forum Sądu odwoławczego dowodu niesłusznie oddalonego przez Sąd pierwszej instancji i zarazem na nienależytym rozpoznaniu zgłoszonego w apelacji w tym zakresie zarzutu naruszenia: art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie dowodu z przesłuchania świadka - właścicielki apartamentu, w którym*

- zatrzymał się Pokrzywdzony, podczas gdy dowód ten zmierzał do weryfikacji prawdziwości treści depozycji złożonych przez Pokrzywdzonego w szczególności w zakresie ilości kompletów kluczy umożliwiających wejście do apartamentu, sposobu wejścia do apartamentu oraz rozkładu pomieszczeń apartamentu oraz jego wyposażenia, co z kolei miało wpływ na ocenę wiarygodności zeznań Pokrzywdzonego i wyjaśnień Oskarżonego, podczas gdy dowód ten ma istotne znaczenie dla ustalenia ww. okoliczności, co z kolei skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku niesłusznie skazującego”;*
5. *art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., „polegające na nieprzeprowadzeniu na forum Sądu odwoławczego dowodu niesłusznie oddalonego przez Sąd pierwszej instancji i zarazem na nienależytym rozpoznaniu zgłoszonego w apelacji w tym zakresie zarzutu naruszenia: art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego z oględzin telefonu E. J. i O. Z., podczas gdy rzeczne oględziny były niezbędne do ustalenia, że Pokrzywdzony oraz ww. świadek dokonywali uzgodnień w zakresie treści zeznań, jakie składali przed Sądem w niniejszej sprawie, co z kolei miało wpływ na ocenę wiarygodności wyjaśnień Oskarżonego oraz zeznań Pokrzywdzonego oraz ww. świadka, podczas gdy dowód ten miał istotne znaczenia dla ustalenia ww. okoliczności, co z kolei skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku niesłusznie skazującego”;*
6. *art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego zgłoszonego przez oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka – właścicielki apartamentu, podczas gdy dowód ma istotne znaczenie dla ustalenia szeroko rozumianej wiarygodności depozycji pokrzywdzonego dotyczących m.in. ilości kompletów kluczy umożliwiających wejście do apartamentu, sposobu wejścia do apartamentu oraz rozkładu pomieszczeń apartamentu oraz jego wyposażenia, co z kolei skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku niesłusznie skazującego.*

Zarzucając powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie skazanego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego

wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na zaprezentowane przez obrońcę stanowisko, wniósł o oddalenie wniesionej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym i w związku z tym podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Ocena zasadności kasacji dokonywana jest przez pryzmat art. 523 § 1 k.p.k., z którego wynika, że ten nadzwyczajny środek zaskarżenia może być uwzględniony jedynie w sytuacji skutecznego wykazania wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. albo naruszenia prawa – i to o charakterze rażącym – oraz przedstawienia przekonujących argumentów, że to uchybienie wywarło istotny wpływ na treść wyroku. Zarówno rażące naruszenie prawa, jak też istotny wpływ na treść wyroku – muszą wystąpić łącznie, a brak jednego z nich determinuje uznanie zarzutu kasacyjnego za całkowicie bezzasadny. Warto też zaakcentować, że o ile bezwzględne przyczyny odwoławcze odnoszą się do całego postępowania sądowego, o tyle rażące naruszenie prawa – jako podstawa kasacji – musi być ściśle powiązane z postępowaniem odwoławczym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2019 r., sygn. akt V KK 96/19). Kontrolą kasacyjną objęte są zatem wyłącznie kwestie prawne, zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., popełnionych przez organ odwoławczy. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie powtórnej, „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18, LEX nr 2604055).

Podniesione w niniejszej sprawie zarzuty kasacyjne w przeważającej mierze sprowadzały się do oceny skarżącego, że sąd odwoławczy nie dokonał rzetelnej analizy zarzutów uprzednio przedstawionych w apelacji obrońcy – dotyczących zarówno sfery oceny dowodów, jak też ich gromadzenia – co skutkowało rażącym naruszeniem standardów kontroli instancyjnej, które zawarte zostały w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Analiza zarzutów przedstawianych w pkt 1, 3, 4 i 5 *petitum* kasacji wykazała, że stanowiły one proste powielenie zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy. Zostały one jedynie zmodyfikowane w sposób umożliwiający ich „przekwalifikowanie” na zarzuty kasacyjne poprzez dodanie formuły naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Dokonując tego zabiegu, autor kasacji usiłował ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych. Wszak zarzuty o charakterze apelacyjnym nie mogą stanowić podstawy do inicjowania kontroli na forum postępowania kasacyjnego, w którym dopuszczalne jest kwestionowanie wyłącznie orzeczenia sądu *ad quem* i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu. Wyjaśnić w tym miejscu wypada, że o zaistnieniu obrazy przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k., gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wtedy, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała istotne braki (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt II KK 118/18). Jednocześnie zaakcentować trzeba, że zgodnie z art. 537a k.p.k., nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Mając zaś na uwadze przedstawioną istotę naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., wskazać też należy, że w obowiązującym modelu postępowania odwoławczego, sąd drugiej instancji nie rozpoznaje sprawy ponownie, tylko kontroluje (zasadniczo w granicach zaskarżenia oraz – o ile je sformułowano – podniesionych zarzutów) orzeczenie sądu pierwszej instancji.

Tymczasem, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, sąd apelacyjny kontrolą odwoławczą objął dokonaną przez organ *meriti* ocenę wiarygodności wyjaśnień P. G., zeznań pokrzywdzonego oraz świadka K. B., podając jakie względy zadecydowały o tym, że podziela stanowisko będące podstawą wyroku zapadłego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Wypada przypomnieć, że zasada swobodnej oceny dowodów nakazuje uwzględniać

wszystkie przeprowadzone dowody (dopuszczalne w świetle reguł dowodowych) i przy ich ocenie kierować się przede wszystkim zasadami logicznego myślenia oraz dodatkowo podkreśla konieczność przestrzegania wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ten sposób procedowania sąd odwoławczy miał na względzie i nie odnotował, aby którekolwiek z powyższych kryteriów zostało przez organ *a quo* naruszone, podkreślając przy tym, że kluczowe znaczenie przy ustaleniu stanu faktycznego miały zeznania pokrzywdzonego, które ocenione zostały w powiązaniu z innymi dowodami zebranymi w sprawie. W kwestii obrazy art. 7 k.p.k. istotne jest bowiem wykazanie konkretnych uchybień w przedstawionym przez sąd wywodzie argumentacyjnym, natomiast sama prezentacja przez skarżącego własnej oceny dowodów czy interpretacji ustalonych okoliczności, nie jest aktywnością, która może doprowadzić do stwierdzenia naruszenia prawa – i to o charakterze rażącym. Z uzasadnienia kasacji wyraźnie wynika, że obrońca nienależyte rozpoznanie zarzutów apelacyjnych w zakresie oceny depozycji wyżej wymienionych osób, motywował jedynie osobistym uznaniem, że to wyłącznie zaprezentowane przez niego stanowisko w przedmiocie ewaluacji tych dowodów pozbawione jest dowolności i sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, przypisując jednocześnie te cechy ocenie zaakceptowanej przez sąd odwoławczy. Takie sposób argumentacji czyni wywód autora kasacji li tylko polemicznym (a tym samym sprzecznym z istotą postępowania kasacyjnego), bowiem pozbawiony jest wykazania, że w toku kontroli instancyjnej rzeczywiście doszło do rażącego naruszania prawa. Wobec tego zarzuty przedstawione w pkt 1 *petitum* kasacji należy traktować wyłącznie jako wyraz niezadowolenia obrońcy z przeprowadzonej kontroli odwoławczej. Zarzuty te pozbawione są jednak motywacji wskazującej na wadliwość wyroku sądu odwoławczego w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k.

Natomiast w kwestii zarzutów z pkt 4 i 5 *petitum* kasacji, zauważyć trzeba, że z uzasadnienia wyroku sądu okręgowego wynika, że organ ten poczynił rozważania odnośnie do zarzutów apelacyjnych w zakresie oddalenia przez sąd pierwszej instancji wniosków o przeprowadzenie dowodów wskazanych stroną skarżącą. W tym względzie sąd *ad quem* uznał, że nieuwzględnienie przez sąd okręgowy tych wniosków było w pełni prawidłowe i podał motywy takiej oceny. Skoro zaś takie

stanowisko przyjął, to nie sposób zasadnie zarzucić sądowi odwoławczemu, że nie przeprowadził dowodu objętego takim wnioskiem w toku postępowania apelacyjnego (zarzut z pkt 6 *petitum* kasacji). Autor kasacji przedstawiając swoje obiekcje – poza uwypukleniem tez dowodowych – nie wykazał w istocie, że kontrola odwoławcza oddalenia rzeczonych wniosków akceptowała stan wadliwego powiązanie tych decyzji sądu *a quo* z przesłanką, o której mowa w art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. Nadto, sąd drugiej instancji – w kontekście apelacyjnego zarzutu obraży art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. – dokonał oceny kompletności zgromadzonego przez sąd *meriti* materiału dowodowego, stwierdzając jednoznacznie, że uzyskanie informacji od Straży Miejskiej w K. na temat ukarania mandatem oskarżonego oraz świadek E. L. w listopadzie 2021 r., nie miałyby istotnego znaczenia dla oceny dowód oraz ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Tymczasem przepis art. 167 k.p.k. nakłada na sąd *meriti* obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania (por. postanowienie Sadu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., V KK 360/05, OSNwSK 2006, nr 1, poz. 819). Skoro zaś sąd *ad quem* stwierdził, że materiał dowodowy jest pełny i nie nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy (a tym samym nie wymaga uzupełnienia), a dowód wskazany w zarzucie nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy – to w tej sytuacji nie mogło dojść do naruszenia art. 167 k.p.k. W konsekwencji logiczna była decyzja sądu *ad quem* o oddaleniu wniosku dowodowego w tym zakresie (zarzut z pkt 2 lit. b *petitum* kasacji), co w połączeniu z momentem powołania tego dowodu (tj. dopiero przed sądem drugiej instancji) *de facto* korespondowało z przesłanką oddalenia wniosku, która określona została w art. 452 § 2 pkt 2 i 3 k.p.k. Podobnie oceniać trzeba kwestię oddalenia wniosku o przesłuchanie świadków K. B. i K. B. (zarzut z pkt 2 lit. a *petitum* kasacji), co do którego sąd apelacyjny również uznał, że dowody te nie mają istotnego znaczenia dla ustalenia czy zostały popełnione przez oskarżanego czyny zabronione, stąd też – jako spóźnione – wnioski te nie zostały uwzględnione. Zarówno w tej materii, jak też w pozostałej sferze gromadzenia dowodów (omówionej powyżej), autor kasacji ograniczył się do przedstawienia odmiennych zapatrywań, nadając przygotowanej argumentacji charakter włącznie polemiczny, a tym samym nie wykazał rażącego naruszenia prawa. Ogólne przekonania obrońcy

w tym zakresie pozbawione są argumentów świadczących o tym, że sądy obu instancji na etapie kompletowania materiału dowodowego dopuściły się naruszenia przepisów prawa. Z kolei sąd kasacyjny nie jest w tym przedmiocie uprawniony do przeprowadzenia zwykłej kontroli instancyjnej wyroku sądu *meriti* (w tym przypadku kontroli trzecioinstancyjnej), a tego rodzaju aktywności zdaje się oczekiwać autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Konkludując, stwierdzić należy, że kontrola instancyjna dokonana przez Sąd Apelacyjny w Krakowie została przeprowadzona w sposób pełny oraz konkretny i próżno doszukać się przyczyn, dla których miałyby zostać ponowiona.

Ze wskazanych powyżej powodów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych wymienionych w treści art. 439 k.p.k., ani innej przywołanej w kasacji rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., postanowił oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Wysokość wynagrodzenia obrońcy z urzędu ustalono w oparciu o przepisy § 17 ust. 3 pkt 2 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak postanowieniu.

[PGW]

[ms]

